

Pavel Taussig

...v kolektivu oblíbená

**Hana a její neobyčejně
každodenní cesta
mezi knihami**

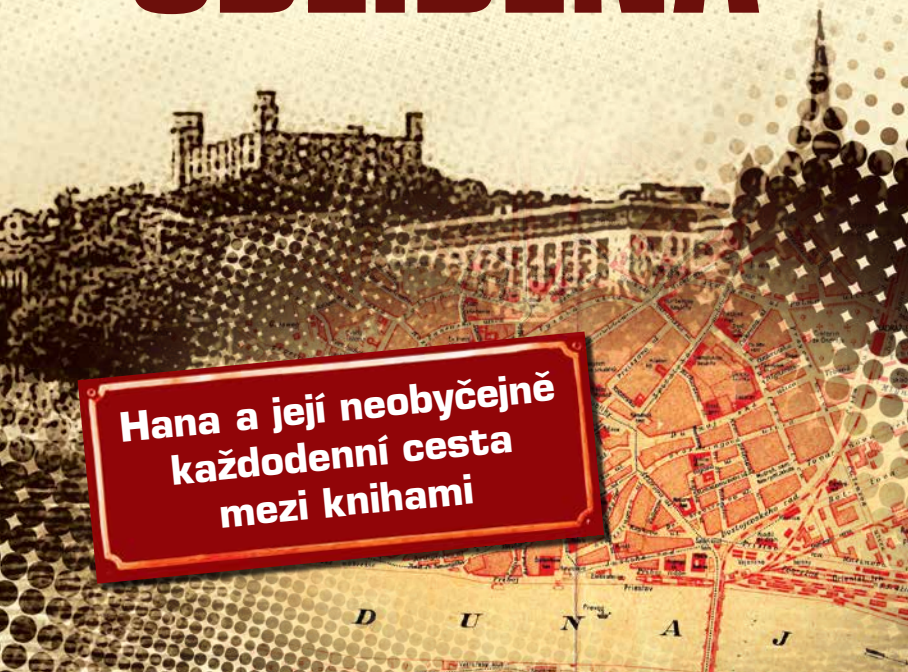
**Pavel
TAUSSIG**

...v kolektivu OBLÍBENÁ

...v kolektivu OBLÍBENÁ

Hana a její neobyčejně
každodenní cesta
mezi knihami

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

Text © Pavel Taussig, 2021
Illustrations © Pavel Taussig, 2021
Illustrations © Fero Jablonovský, 2021
Translation © Daniela Řezníčková, 2021
© Grada Publishing, a. s., 2021

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Obálka a sazba Vojtěch Kočí

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis
v Praze roku 2021,
jako svou 8094. publikaci

Tisk TNM PRINT

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

978-80-271-4307-8 (ePub)
978-80-271-4306-1 (pdf)
978-80-271-3013-9 (print)

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu majitele.*

Na památku Jany Kalíšové

Všechny osoby a děj románu jsou autorovým výmyslem.
Ve skutečnosti neexistovaly, stejně jako v Bratislavě neexistovalo
Slovenské nakladatelství beletrie, n. p., na Michalské ulici.

Pavel Taussig

Zmoklé kuřátko nastupuje

Když Hana jako čerstvě přijatá doručovatelka vyšla ze ctihodné budovy Slovenského nakladatelství beletrie, národního podniku, spadl z ní veškerý strach posledních hodin a zaplavila ji vlna rozkoše. Že ji přijali, a navíc že se ten zázrak stal bez špetky protekce. Žádné vlivné zvíře se za ni nepřimluvalo. Ne že by se jí tenhle způsob nějak zásadně protivil, ale kde by asi takového ochotného, vysoko postaveného soudruha vzala? Ať už je to tak, nebo onak, faktem zůstává, že ji vzali pro její modré oči – viděl to svět někdy? A nemohla se dočkat, jak se na to bude tvářit její máma, ta věčná pesimistka, až se o tomhle zázraku dozví.

Přitom to všechno netrvalo déle než půl dne. Ráno objevila inzerát v *Pravdě* a ihned se s doklady rozběhla na uvedenou adresu, pevně rozhodnutá zuby nehty bojovat o místo se šiky dalších zájemců. Ale dostala se jen k vrátnici, kde jí bdělý obrýlený strejc doklady odebral, pak komusi

v budově telefonoval a potom Hanu vyzval, aby se za tři hodiny později ukázala znovu.

Děvče poté z nervozity třikrát oběhlo město a navzdory tomu stálo dvacet minut před určeným termínem s bušícím srdcem znovu před vrátnicí. Strýc opět někomu zavolal a najednou ze země před Hanou vyrostla rachomejtla s kočičíma očima. Přísně si návštěvnici přeměřila, potom ji vzala pod paží a nekonečně dlouhými klikatými chodbami ji zavedla do malého kanclíku, ve kterém už seděl unavený dědek. Usadili Hanu na rozhrkanou stoličku a podrobili ji křížovému výslechu. Netrvalo dlouho a dívka pochopila, že nechťejí slyšet nic, co by její přijetí mohlo ohrozit.

„V létě jste skončila desátou třídu jedenáctiletky,“ oznámila jí ta rachomejtla přísně a citovala přitom ze životopisu uchazečky. „Nyní se ucházíte o zaměstnání, protože jste si ve škole připadala příliš odtržená od praktického života!“ Hana ani nestihla přikývnout hlavou na souhlas, když ten dědek kolegyni doplnil: „Jste svobodná, bezdětná, toho času nejste v jiném stavu a v nejbližších měsících otěhotnět nehodláte!“ To už se ani nesnažilo tvářit jako otázka, byl to přímo rozkaz. Děvče oduševněle přikývlo a v duchu přísahalo oběma vyslýchajícím, že nejen že v této pětiletce nepočne, ale pro jistotu si dokonce uchová pel nevinnosti, čestné pionýrské!

Zřejmě se jim zalíbila, protože po krátkém intenzivním pohovoru si oba zaměstnanci vyměnili souhlasný pohled, předložili uchazečce hromadu dotazníků na podpis a poté

se ta ženština s Hanou vydala labyrintem směrem nahoru po schodech do vyšších sfér. Nakonec se ocitli v prosvětlené místnosti nad střechami Starého Města. V místnosti trůnila perfektně namalovaná soudružka. Jen co je zaregistrovala, zmizela za polstrovanými dveřmi, vzápětí připlula zpět a hlasem plným neskonale pýchy i oddanosti řekla: „Soudruh ředitel vás očekává!“

Rachomejtle čapla Hanu za loket a strčila ji doprostřed místnosti před obrovitánský černý psací stůl, za kterým seděl malý, starý jedudědek se skelnýma očima a s fajfkou mezi žlutými zuby. Haně proletělo hlavou, že toho plesnivého dědka už kdesi viděla, ale nedokázala si vzpomenout kde. Kromě toho teď měla důležitější starosti. Gigantická komnata byla plná zápachu kořalky a kouře z dýmky, takže se musela soustředit, aby se jí nezvedl žaludek. S vypětím všech sil ze sebe vykoktala něco, co mělo znít jako „čest práci“, a snažila se nenápadně si narovnat pomačkaný baloňáček. Bylo jí jasné, že vypadá hrozně. I bez zrcadla věděla, že je celá zelená. Z toho velkého rozčilení dnes ještě nejedla. A kromě toho měla jako pokaždé v té nejméně vhodné situaci své dny s příslušnými doprovodnými znaky, dnes jako na potvoru mimořádně silnými a nekonečnými. Jenže ani to nebylo to nejhorší. Její kádrový profil hyzdil malér, o kterém se ředitel tohoto noblesního podniku nesměl ani za boha dozvědět. Così na způsob vypáleného znamení hanby, jako má Mylady ze *Tří mušketýrů*. Jestli ho ředitel odhalí, dá ji vypráskat bičem. Ovšem ještě předtím

ji nechá polít smolou a posypat peřím. A pak sbohem nejen ctihodné nakladatelství, ale celá oblasti kultury, a dobré ráno, výrobo! Jak tak Hana přemýšlela, co podniknout, aby na starého alkoholika zapůsobila co nejpríznivějším dojmem, zaskřehotal ředitel bez předcházejícího varování do úplného ticha opileckým hlasem: „Ať si hned teď sundá ten kabátek!“

Než dívka pochopila, co má stařec na mysli, přiskočily k ní obě ženy a společnými silami z ní strhly balonák tak zručně, jako kdyby to dělaly denně. Zůstala stát v ošuntělém svetříku a stokrát přešívané skládané sukni z blažených pionýrských dob, tenké nožky do O v bavlněných punčochách a prastarých botách nebohé firmy Baťa. Zpocené pramínky vlasů se jí lepily na čelo a kolena jí dřevěněla. Protože rituál přijímacího pohovoru v ředitelně národního podniku neznala, čekala, kdy ředitel oběma krasavám přikáže, aby z ní strhaly i další oblečení, možná i spolu s kůží. Namísto toho na ni ten alkoholik namířil roztřesený ukazováček a naznačil, aby se otočila kolem své osy. Nechápatě tedy předvedla varianci na *Tancuj, tancuj, vykrůcaj*, a když se zastavila ve výchozí pozici, zaslechla starcův ďábelský chechot. „Zmoklé kuřátko!“ hýkal a prskal a celý se smíchy otřásal. „Zmoklé kuřátko, to vezmeme, krucinál, ať Tešník pukne vzteky!“

Když se už už zdálo, že se tím smíchem zadusí, naznačil zmalované soudružce, aby mu něco nalila. Dotyčná se vrhla ke karafě a přitom přísným pohledem vykážala Hanu

a rachomejtli za dveře. Jen tak tak, že se Haně podařilo ukořistit zpět svůj baloňák. Cestou ta vysoká soudružka Haně vysvětlila, že soudruh ředitel Plavec trpí chorobou, proti které mu lékař předepsal jistý, ehm, lihový nápoj. „Plavec?“ zeptalo se zmoklé kuřátko. „Jako ten básník národa slovenského? Ten laureát?“ „Zasloužilý umělec!“ opravila ji soudružka s kočičíma očima hrdě, jako kdyby ho k jeho nejpokrokovějším veršům byla osobně inspirovala.

„Proto se mi zdál tak povědomý!“ vyhrkla Hana. „Měli jsme ho v učebnici dějin slovenské literatury, ale na fotce vypadal minimálně o sto let mladší!“ Když v kočičích očích zahlédla náznak nevole, opravila se: „Co to plácám – o deset.“

Když došly na vrátnici, oznámila soudružka ostražitěmu strýci, že před ním stojí nová doručovatelka. Potom přikázala Haně, aby se v pondělí ve tři čtvrtě na sedm ráno hlásila u ní na osobním.

Až když novopečená zaměstnankyně kráčela nahoru Michalskou branou, napadlo ji, že se ze samého rozčilení zapomněla zeptat na výši platu. Vzápětí si uvědomila, že to není rozhodující, že hlavní věc je, že dostala místo mezi inteligenty a nemusí se stěhovat od mámy z Bratislavy. A koneckonců každá koruna, kterou vydělá, bude lepší než dosavadní nic.

Byl uplakaný podzimní den, ale Hana byla šťastná. Ať si máma říká, co chce, přece jen na světě ještě existuje spravedlnost!

Dokonce i ten básník, sice alkoholik – a teď těžko říct, jestli právě proto, nebo spíš navzdory tomu – v ní našel zalíbení. A to si právě dnes připadala spíš jako strašák do zelí než jako důstojná reprezentantka něžného pohlaví. Ledaže... Ale to by snad nebylo možné, že by ji, pitomec jeden, přijal právě pro její nepříliš přitažlivý vzhled? Protože nevypadá jako Lollo-bridgida, ale spíš jako mokré kuřátko? A kdo je ten Tešník, který pukne vzteky, až se dozví, že ji přijali?

Doma se přešťastně vrhla mámě okolo krku a začala dopodrobna vyprávět. Odpovědí jí však byl jen pouhý zdvořilostní zájem. Jako kdyby si dceřina radost protiřečila s matčinou depresivní náladou. Kdysi dokázala dceřino blábolení o školních legráčkách poslouchat donekonečna a spolu s ní prožívat každodenní potyčky s nespravedlivými učitelkami či užalovanými spolužačkami, ale nyní jako kdyby ani nechtěla vyslechnout podrobnosti o nejnovější převratné radostné události. Jen aby se to všechno ve zlé neobrátilo, znělo její smutné motto. Matčin svět byl teď plný zlosynů, kteří z nepochopitelných důvodů neměli na práci nic jiného než nemilosrdnou likvidaci rodiny Kováčových po meči i po přeslici. Jen ať si Hanička dává velký pozor, aby se do ničeho nezamotala. Bůhví, co je to tam za lidi, dneska se nedá věřit ani inteligentům. Pozor na jazyk, a ať jen, proboha, za žádných okolností neprozrazuje, proč musela odejít ze školy, protože v tom okamžiku by byl všemu konec! Potom už jen bědovala, jak ji od těch proklatých konví s mlékem bolí záda.

Hana se potřebovala s někým podělit o svou dobrou náladu, a tak zavolala Mišovi, přestože byl dnes s voláním na řadě on. Od té chvíle, co spolu začali chodit, hrál Mišo roli staršího partnera. Nejen že se narodil o dva roky dříve než ona, ale od nepaměti chodil o dvě třídy výš a velice si na tom zakládal. Teď dokonce patřil mezi novopečené prváky na vysoké škole. Hana se mu pokusila co nejpřesněji poreferovat, jak se jí právě podařilo přesunout se do světa výdělečně činných, ale ukázalo se, že její přítel není ochoten spokojit se s úlohou trpělivého posluchače. Prakticky od počátku hovoru ji nepustil ke slovu a zešířila ji popisoval příběh hodiny tělesné výchovy na fakultě. Jak se jakýsi otlý student nedokázal protáhnout mezi příčkami žebřin a asák ho přitom mlátil svazkem klíčů po zadku... Hana se sice pokusila pokračovat, ale Miša zajímal pouze její plat. Když přiznala, že se na něj zapomněla zeptat, vynadal jí, že je hloupá husa. Káča pitomá, měla být za frajerku, a když by se jí výše platu nepozdávala, měla hrdě zahlásit: „Víte vy, kdo před vámi stojí? Jsem dcera soudruha Kováče, šéfredaktora časopisu *Odborář!*“

Jenže hloupý Mišo zřejmě ještě nevzal na vědomí, že její otec už není soudruh, ale protistátní živel, který toho času sedí v base, přičemž navíc nikdo ani neví přesně kde, natož proč. Že mámu kvůli tomu vyhodili z místa vedoucí účtárny přímo do mlékárny a ji těsně před maturitou ze školy.

V zemi, která mílovými kroky kráčela k zářivému socialismu, se však takové řeči po telefonu nevedly. Hana proto

odsekla, že by mu jako pokrokovému budovateli nových zítřků na mrzkém mamonu a podobných přežitcích kapitalismu nemělo záležet, a rychle zavěsila, aby si nestihl všimnout, že se rozplakala.

MT-06

Bucko dává pusinky

V pondělí vypadla z postele v čase, ve kterém se její bývalé spolužačky – mrchy jedny – ještě pohodlně převracely v postelích na druhý bok. Na osobní oddělení doběhla současně s rachomejtlí, již potom nebylo proti mysli v tuto nekřesťanskou hodinu vyplašenou Hanu postrkovat z kanceláře do kanceláře, dokud ji postupně nepředhodila napospas všem zaměstnancům podniku. Po třetí kanceláři se ztrémované dívčině kolegové a kolegyně slili do beztvaré hmoty bez barvy, chuti a zápachu, jako se to donedávna učila v chemii. Když pochod všemi podlažními historické budovy skončil, bylo jí jasné, že si těch více než sto obstarožních tváří nezapamatuje do smrti.

Její pracovištěm byla samotka s malým okénkem do světlíku. Náplň práce pro skoro-maturantku nebyla příliš složitá: ráno zásilky z hlavní pošty donést a po poledni zásilky z nakladatelství z hlavní pošty zase odeslat. A mezitím být k dispozici, kdyby byla potřeba vyřídit nějaké pochůzky

po městě. Koukej, tady máš tašku, na hlavní poštu poklusem v klus! Když se o chvíli později vlekla z pošty nahoru Zamočnickou ulicí, připadalo jí, že se snad zápěstím dotýká dlažby. Netušila, kolik grafomanů na Slovensku nemá nic lepšího na práci než bombardovat vážené nakladatelství beletrie písemnými výplody své fantazie. Výtah v budově – pochopitelně – nefungoval, a jakmile se dokodrcala do své vězeňské kobky v zákoutí prvního poschodí, měla pocit, že je zralá na zasloužený odpočinek po celodenní namáhavé práci, ne-li přímo na odchod do důchodu. Zatímco o všem přemýšlela, zvon na Michalské věži odbil devátou hodinu ranní. Jejím bývalým spolužačkám právě končila první hodina vyučování a určitě vyběhly na chodbu protáhnout si tělo po vyčerpávajícím podřimování.

Z třídění zásilek ji vyrušil telefon. Jakýsi mužský hlas bez úvodu vyštěkl: „Řekněte svým ženským, že Bucko dává pusinky!“ A zavěsil. Přestože Hana ještě několikrát marně zaskřehotala do sluchátka „Haló“ a potom i něco nespisovného, nakonec pochopila nesmyslnost svého počínání, zavěsila a v duchu se zapřísahala, že na takové hloupé žerty už nenaletí. Za prvé se s anonymem do telefonu ze zásady nebavila a bavit nebude. Za druhé žádné ženské nevlastnila. Za třetí nemá ani ponětí o tom, co je to bucko. Za čtvrté – a to především – proč by měla někomu oznamovat, že bucko kohosi líbá? Pustila tedy záhadný telefonát z hlavy a pokračovala v třídění korespondence. Byla právě v nejlepším, když se do jejího kutlochu vřítil dav skládající se

přínejmenším z tuctu rozhořčených bab. Z jejich vzrušeného pokřikování usoudila, že sedí v sousedních kancelářích a že je něco velmi trápí. Přesněji řečeno že přišly se zdrcující soudružskou kritikou na rtech. Pochopila, že jí zazlívají nějakou trestuhodnou nedbalost a obviňují ji minimálně z nesoudružského vztahu ke kolektivu, pokud ne přímo ze sabotáže. Měly pádný důvod, neboť přibližně před hodinou dostalo lahůdkářství v sousední budově, jehož vedoucím byl všeobecně uznávaný a mimořádně oblíbený soudruh Bucko, zásilku čerstvých úzkoprofilových kokosových pusinek. Bucko o této radostné události, jako bylo – díkybohu – jeho dobrým zvykem, ihned informoval vrátného nakladatelství, který potom tuto důležitou zprávu okamžitě oznámil jednotlivým oddělením. Úkolem doručovatelky bylo tuto zprávu neprodleně předat ženám – redaktorkám ukrajinské redakce, která sídlila v doručovatelčině blízkosti a měla porouchaný telefon. Tak se stalo, že Haninou nedbalostí přišly Ukrajinky, jejich manželé, dítka a případně milenci o vzácnou pochoutku z jižního ovoce. Doručovatelka-začátečnice se už viděla, jak letí dolů světlíkem, defenestrovaná davem okradených kolegyň. Zřejmě jen hrůza, která se zrcadlila v jejích očích, a sytá zeleň v jejích tvářích doplněná veřejnou sebekritikou nakonec rozvážněný dav přesvědčily o její nevědomosti, jež hříchu nečiní. Jakoby mávnutím kouzelného proutku se čarodějnice proměnily ve štěbetající dívčiny plné porozumění pro těžkosti začátečníka. Jejich šéfka, mimořádně hubatá sympaťáčka,

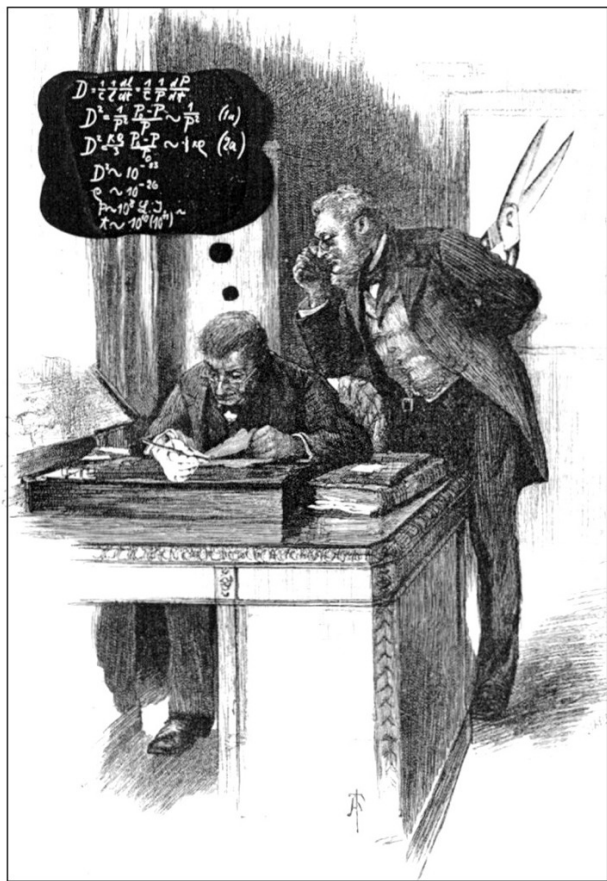
prezdívaná Cicuška, dokonce Hanu pozvala na kolektivní předpolední kefírový hodokvas. Jako odškodné za tu masovou rebelii. Potom kolegyně vypadly tak rychle, jako se zjevily, a Haně bylo dobře na srdci skoro stejně jako mezi bláznivými spolužačkami na jedenáctiletce.

Když roznesla poštu, vkradla se jako myška do protilehlých dveří. Redaktorky ji přivítaly jako člena rodiny a ze skrýše za oknem vytáhly bílý jogurt vyrobený v pracovní době podle originálního gruzínského receptu. Nepůsobil zrovna vábně, a mimochodem – chutnal přesně tak, jak vypadal. Ale veselé kolegyně nepřestávaly Hanu nutit a přesvědčovat, že je to přímo zázračný pokrm, který kromě toho, že zaručuje dlouhý život – no podívej se přece na ty zprávy z četky o stopadesátiletých junácích zpod Kavkazu –, navíc podporuje růst poprsí. Jen koukej: u Cicušky z dvojek na trojky, u Evy z jedniček na dvojky a u Feodory, ach bože, dokonce na čtyřky, a to, prosím pěkně, za jediný krátký půlrok! Hana se zastyděla a bleskově si zkrřížila ruce na hrudníku, ale marně: všechny kolegyně ji už stihly zvizitýrovat a hned přesně věděly, že se snaží zakrýt své nulky.

Všechny dámy byly alespoň o pět let starší, a jako redaktorky to zřejmě musely být vystudované osoby, ale chovaly se k ní jako k sobě rovné. Protože jí připomínaly rozlétné spolužačky, dovolila si doručovatelka po chvíli vznést dotaz, kdo že je jakýsi Tešník, kterému nepřímou vděčí za to, že ji vlastně přijali. Když jim ocitovala ředitelův výrok

doslova, mohly se kolegyně smíchy zbláznit. Jmenovaný, vysvětlily jí, není jakýsi, ale soudruh Tešník. A to taky ne jen tak ledajaký, alespoň donedávna, ale nejmocnější muž nakladatelství. Kádrovák, pověstný svými sympatiemi k baculatějším soudružkám, hihíhi. Toho času se nachází na rekreaci ROH, kam ho vyslal závodní výbor zcela jistě za odměnu za mimořádné výkony na pracovišti...

Po těch slovech se Ukrajinky rozesmály tak šíleně, až se rozvibrovala okenní skla. Hana ale nechápala, co je na tom tak směšného. Po chvíli se jí zdálo, že kolegyně asi trochu přehánějí, a začala se bát, jak tohle skončí. Třeba například, že se otevrou dveře, v nichž se objeví chlap jako hora, a mocným hlasem přikáže rozesmátým redaktorkám, aby zmlkly. A vtom se opravdu rozletěly dveře, v nichž se objevil chlap jako hora, a mocným hlasem křikl: „Ticho, soudružky!“ A protože ho neposlechly okamžitě, zařval: „Držte huby konečně, báby! Ředitel spadl do výtahové šachty a je dočista kaput!“

Čí zrádná ruka soudruha ředitele asi tak do černé díry strčila?

Kefírová společnost vmžiku přerušila hody a vyrojila se na schodiště. Okolo výtahové šachty pamatující dobu monarchie se tlačila hlava na hlavě. Záchránná služba zapracovala neobyčejně rychle, a přestože od neštěstí uplynulo jen několik minut, tělo veršujícího zasloužilého umělce právě dva sanitáři nakládali na nosítka. Osazenstvo podniku komentovalo ředitelův skon uctivým šepotem. Hana, kterou proud zvědavců donesl až do blízkosti nebožtíka, jasně zaslechla, jak jeden zdravotník pošeptal svému kolegovi: „Ať mi nikdo netvrdí, že opilci nemají u pánaboha protekci. Kdyby tenhle nebyl jako dělo, vynášeli bysme ho teď na márách!“

„Žije, žije!“ zvolala doručovatelka z plných plic a připadala si při tom jako v budovatelském filmu. Smuteční shromáždění nejprve ztichlo, potom zaburácelo nadšením. Až po chvíli se do radosti začaly mísit kapky jedu. Starému je hej, povídal kdosi, poleží si ve státním sanatoriu a potom ho

pošlou doléčit se na Krym. Jenže co bude mezitím s námi, přidal se další. Dosadí sem nějakého dalšího kovaného kádra. Anebo to tentokrát vyřeší úvé vnitropodnikovými přesuny? Sakra, člověk neví, co si má vlastně přát, ozývalo se z davu. Od nového koštěte aspoň víš, co můžeš čekat, zatímco starý kolega v nové funkci se ze dne na den může projevit jako to, s prominutím, hovno, co se ocitlo na polici a myslí si, že je dortem...

Tak či onak, Plavce je škoda, konstatovaly masy jako jeden muž. Do chodu podniku, který řídil, se nepletl. Nakladatelství mu z vděčnosti za jeho nečinnost vydávalo každý rok jednu sbírku básní, čímž přispívalo soudruhu řediteli k udržení životní úrovně navzdory stoupajícím cenám alkoholických nápojů. Dlouhé roky přinášela tato spolupráce oběma stranám pouze výhody. Co to jen starého napadlo, takhle se na svoje věrné vykašlat?

O nehodě předběžně kolovalo jen málo faktů. Před čtvrt-hodinou se Plavec – jak bylo ostatně jeho zvykem – odebral na oběd. Před budovou čekal podnikový řidič, aby ho odvezl do Klubu spisovatelů na guláš. To byl zažitý rituál, zdůrazňovali pamětníci. Přestože výtah kvůli poruše nefungoval už dobrý rok, na což ty gramotné upozorňovaly výstražné tabulky, ředitel mocným trhnutím otevřel dveře ve druhém poschodí, vstoupil do prázdna a dopadl na střechu kabiny odstavené v přízemí.

Zatímco zasloužilého umělce v nemocnici pozašivali a zasádrovali, neoklasicistní budova Slovenského nakladatelství

beletrie, n. p., nepřestávala bzučet jako úl, jehož královna se právě chystala překročit Jordán. A byla by bzučela ještě déle, kdyby neskončila pracovní doba. Zaměstnanci se okamžitě rozprchli a Hana si hned první den ušetřila cestu na poštu, neboť kvůli všeobecnému rozruchu nebylo co expedovat. Znalci poměrů ji však ubezpečili, že jde o mimořádný úkaz, a to z toho důvodu, že ředitelé národních podniků v socialistickém zřízení padají z druhého poschodí do výtahových šachet poměrně zřídka.

Hanin druhý pracovní den začal celozávodní schůzí. Hlavní slovo měl tlustoch s tváří mazaného sedláka, jehož dívčina první den nezahlédla. Ze společnosti intelektuálů-jazykovědců se vymykal nejen svým maloroľnickým zevnějškem, ale i svérázným jazykem. Hovořil západoslovenským nářečím, dokonce tou od spisovné slovenštiny nejvzdálenější trnavskou odnoží, obohacenou několika českými termíny z příručky marxismu pro začátečníky. Cicuška doručovatelce pošeptala, že to je soudruh Tešník, ano, ten... S ohledem na tragickou událost pro podnik a pro celou socialistickou kulturu obětavě přerušil svou rekreaci ROH, aby zaměstnance instruoval, co si o té věci směji myslet.

„Mezi námi,“ vysvětloval shromážděným filologům, kteří uctivě naslouchali, „ale jen mezi námi, pravdu mají klasici, že třídní nepřítel nikdy nespí! S úspěchem našeho budování roste také nenávisť ke všemu, co je nám svaté. I když ještě přesně nevíme, či zrádná ruka soudruha ředitele do černé díry strčila, spolehněte se, soužky a souzi, že